

sorrat, on les figueres i el verdor s'estén sobre el que cents anys enrera fou lloc de treball.

La Casa Vella és ara complexa. L'edifici més antic té la façana orientada a Migdia-levant, Es d'una rusticitat noble, senzilla i ferma. Dos finestres amb pedra esculpida. En un s'hi llegeix: JOAN BARBANY. 1727, al llarg capçaler; i vertical: A 13 de MARS ANY 1623.

L'entrada, abans possible menjador i junt l'estable d'ara, amb restes ben visibles de la llar de foc, denotant la cuina. L'escala, de pedres fermes, porta a un distribuïdor que mena a dormitoris i també a les golfes. L'escala que puja a aquestes és molt interessant. Puja, torna a l'esquerra i abans de la porta s'eixampla, com un balcó interior.

Els dormitoris, de paviment un xic inclinat, alguns amb rajoles originals, com també un marc de porta; la finestra amb els típics «festejadors» de pedra, que corresponen a les inscripcions exteriors dites. No falten tampoc els típics graons de càmara a altra. Els sostres originals, la fusta de perfecte conservació. Tot el conjunt, dins la rusticitat de l'època, té un caire recollit i acollidor.

Junt a aquesta Casa Pairal antiga, escairant en angle recte i de cara més a migdia, una nova construcció, ara ja vella, que quan hi vingué l'avi Isidre Vila sols tenia l'estructura i ell vegé construir el pis i planta, i que ara queda adjuntada i comunicada amb l'antiga formant un sol cos. Darrerament s'ha continuat amb quadres per bestiar formant l'actual barri davant la casa. Un quadre a l'oli, recent, recorda dit front abans d'aquesta darrera construcció.

Adossat al nord hi havia una dependència on s'hi calà foc quan en Francisc era en bressol a la casa, i que amb l'esverament natural per poc s'obliden de treure'l del fum. Encara són les bigues cremades, però degudament reforçades. Són el sostre sobre el qual s'hi edificaren dos pisos destinats als Mossos d'Esquadra destacats ací a Sta. Eulàlia, un caporal i un ras, que els habitaren força temps amb les famílies.

Aquella data de 1777 sera la fita que separaria les dues èpoques de la història de Can Barbany. Seria llavors que es decidiria la construcció de l'actual, per cert en finca separada.

Cara a migdia, gran, encara que no excessiva, resguardada del Nord pel desnivell del terreny, es segueix en ella la norma de les cases grans del Vallès. La gran entrada, cuina, llar, menjador a la dreta, celler al fons. Els dormitoris al pis, força recollits i pràctics per l'època. A l'esquerra dependències, trull d'oli, graners. Damunt les golfes, també immenses, i que pel desnivell del terreny queden a nivell de la carretera actual, per la porta junt a l'em-bassada del molí.

Més tard junt a aquestes dependències s'hi han edificat dos estatges a pla de carretera.

Darrera la casa, el molí, amb l'etern remor de l'aigua que cau del sobreixidor.

La finca s'esten del dret de la Casa, riera amunt, travessant-la, i per altra enfilant-se per la costa fins a Can Mallorca.

Així anirien passant els anys per la Casa, com a propietaris fermes, com a industrials pel molí, com a comerciants en cereals, fins l'arribada del 36 i els nous temps.

De llavors ençà, l'administració de les finques, el transport en camions, i finalment l'explotació d'autocars de turisme, actualment amb un Deutz que,